

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número... 2 céntims.
 Fòra de Palma » ..... 2 1/2 »
 Números atrassats » ..... 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

CREMADISSA.

Sa locució més faresta per expressá lo xerèch que devegades arriba á essé un hòmo, es aquella qu' es pòble diu en mallorquí llampant: *ell merex cremá y ventá ses cènres.*

Y perque vejeu lo qu' es el mon y de quin mòdo se capgiran ses idèes y costums, avuy anam á dí quatre paraules sobre cremadisses, no ses que s' usavan en temps de l' Inquisició que tant han exagerat es novelistes embrollosos, sino sobre ses que comènsan à s' usá avuy en dia à ses ciutats que, com es ara Nápoli y Milán, passan per molt humanitaris y civilisades.

Bé mos feym es cárrech qu' aquest assumto merex essé tractat en serió per mèdi de llibres, més que demunt un setmanari; però, com no serém es primés que 'l treym à ròtlo, y suposat qu' altres periòdichs, tan ignorants com L' IGNORANCIA, de tant en tant en parlan amb elògi, volem doná uns quants informes à n' es nòstros lectors que tal vòlta haurán sentit campanes sense sebre per quins cinch sòus repican. Agafem sa història d' algun temps eurerá.

L' Iglesia catòlica, que sempre ha estat gelosa d' es cadàvers de tots ets sèus faèls, durant moltissims dí anys ha concedit sepultura eclesiástica dins es cementèris, su ran de ses parròquies y convents, y axí matex dexava enterrá mòrts dins es matexos temples, com si d' aquest mòdo assegurás à ses ànimes d' aquells fiyets sèus majós sufragis y més relligiosa memòria. Però aquesta costum, que fins à n' es nòstro sigle pòt dirse qu' ha durat per tots es pòbles catòlics, s' ha hagut d' interrompre en benefici de lo que en deym *Higiene y salubridat pública*; y l' Iglesia no s' ha oposat à qu' es còssos d' es faèls anassin à descansá dins cementèris alluñats de ses poblacions, conservant es dret y sa intervenció que li correspon tení à n' aquells llòchs sagrats.

Fins aquí ets enterraments eran lo que racionalment han d' essé. Però ets

esperits modèrns que no ténen aturay y sempre pensan quina l' han de mòure, se digueren:

—Es nòstros cementèris comènsan à está plens, y manca lloch p' es qui hey haurán d' aná; ses ciutats d' es mòris son focos de miasmes qu' empèstan ses ciutats d' es vius; ydò, inventem un mèdi de suprimí es cementèris y mòrts cremant es cadàvers.—

Però com s' idèa de *cremá*, à tothom escarrufa, còp en sech, adoptaren sa paraula francesa *cremation*, forjàren uns sepulcres de bronzo molt garrits, y à mòdo d' ensay, devant gent convidada varen fé ses pròves.

Es diaris ultra-liberals, propagandistes de totes ses idèes que ténen per objècte matá s' influència de sa Relligió catòlica, fèren mansbelletes aplaudint es nòu sistema, y à molta gent d' aquesta que cabila poch y no pateix d' escrúpols li va parexe còsa racional y digne d' essé admesa.

Vejem que tal s' esplican quant defensen aquest nòu progrés.

«Baix des punt de vista *higiènich*, diuen ells, no se pòt duptá que sa supressió d' es cementèris es d' absoluta necessitat; sa *incineració* trasforma, amb pòchs moments, ses substancies materials des còs humá volatilisant ses gaseoses y dexant ses cènres nètes des difunt.

Es grau pòble romá cremá per molt de temps es sèus cadàvers; no es cap novodat absurda lo que proposam.»

A tot axò hey ha molt que enrahoná; y ara mos toca à nòstros, amb obsèqui à sa *Higiene pública*, dirigi à n' es partidaris de ses cremadisses, tres preguntes.

¿Quins son es pòbles que ténen per costum rigorosa enterrá tot es bestia que mòr? Es cadàvers d' ets animals que se pudrexen en descubèrt son tant ó més perjudicials qu' es de ses persones, per mal enterrats qu' estigan.

¿Quina es sa població que no té ses cases assegudes demunt sitges y clòs de lloch comú, que mesclan es séu bròu amb s' aygo de pou y de cistèrnes? No parlem de Palma qu' amb aquest assumto es un modèlo.

¿Quina ciutat hey ha que puga dí: es pòbres trabayadós que s' establexen dins es mèu redòs habitan casetes axutes y ben oretjades? De cada cent, una. Ses que ténen millós y més ben observades ordenances de policia urbana, no han pogut lográ que sa *classe proletaria* estiga alojada com deuen baverhí d' está es sers racionals. Y si sa *Higiene pública* de per tot lo mon se tròba tan en rera d' òsques, justament haurém de comensá à millorarla cremant es mòrts?

Axò fa riayes y malicia.

En quant à lo de qu' es Romans cremáven es cadàvers, hey ha qu' advertí que aquella costum va comensá amb sos soldats, mòrts à la guèrra llufy de sa pátria, *per evità que s' inimich profundés es cadàvers desenterrantlós*; y si bé es vè qu' arribáren à *cremá* es mòrts en temps de pau, es meneisté recordá qu' axò era es ritual d' un paganisme bárbaro y cruèl que avivava es foch de ses pires amb sa sanch de víctimes, molts de pichs humanes. Y axí matex alsavan superbos cenotafis y maussoleos à sa memòria des difunt; y may perdèren del tot sa costum d' enterrá dins tombes; y may tenguèren pò d' es cementèris, pues solian tenirlos à ses entrades de ses poblacions, à cada banda de ses carreteres generals, com se pòt veure encarara à sa *Via Appia* de Roma.

Altres rahons d' *orde filosòfich*, pre-ténen doná es fognés d' infèrn que vòlen fermos fé flamada.

«Nòstros, diuen ells, volem que se conservin ses despuyes d' es difunts; sa terra tot s' ho menja fora ets òssos; ets òssos tornan pols ó cènra; pues aquesta cènra, fèta amb dues hores, en lloch de docents anys, es lo que volem doná à nes parents y bons amichs des difunt. Es nòstro sistema, evita sa corrupció asquerosa, y permet que puga guardarsè dins un relliquiari lo únich que al cap y à la fi se resistex à ses trasformacions químiques.»

Que pugan guardarsè..... ¡Molt pòch han de conexe s' història de s' Humanitat es qui enrahonan d' aquest mòdo!

Donem per concedit qu' es fiys des difunt gardin ses cènres, repartides

dins unes ampolletes de crestay molt ben lacrades; y dins unes arquilles de ébano amb relleus de plata, com es milló tresó de la familia.

Es néts des difunt, encara tendrán ánsia de tení à bon lloch aquella relliquia; emperó es séus fiys, que no haurán conegut es rebesavi, es de suposá que les conservarán arreconades y sense espolsarlès; axò quant s'arquilleta no l'haja buydada..... qualsevòl, per ignorància, per descuyt ó per malícia..... y bona nit ses cènres.

¡Com si no vessim cada dia lo que succeheix amb sos retratos pintats al òli! Es que duran més son es que ténen algun *mérit artístich*; y casi tots arriban à pará à n'es baratillos, ó per portam de colomé, dalt es pórxos.

Y ¿que'n direm si es mòrt no ha nombrat hereu à n'es qui pertòca conservá ses cènres? ¿ó si no té parents, que l'aprecian? ¿ó si son cent y un que'n vòlen recordansa? En aquest derré cas, ja veym qualque homo célebre, qu'haurá de mesté un forn de vidre per fersé botelletes à fi de contentá à tots es séus amichs.

Y hòno; ¿y d'es pòbres que mufran dins ets hospitals, (que bellament son dignes d'iguals atencions y obsèquis,) ¿ahont van à pará ses séues cènres? ¿Tal vòlta s'ha pensat en fé uns edificis públichs ahont, dins potets numerats, se conservin es *restos* de la pobrèa, dalt escudellés, ó se farà un cenré comú à mòdo de sitja per depòsit de *fosfat de calcs*?

¡Ah! perqu'heu de sebre, benvolguts lectors, que no han mancat inglesos qu'han extrèt d'ets òssos humans una sustancia de molt de való p'es comèrs, y que regularment no se dexarian d'explotá ses *cènres* d'es pòble, amb escusa de pagá sa lleña ó es carbó ó es gas amb à que cremassin es séus òssos.

Y encara més: també heu de sebre, que quant se crema es còs d'una criatura se desprenen gassos molt à propòsit per il·luminá; ¿y qui mos diu à nòltros que, perfeccionant es sistema y curantinos de ses derreres *preocupacions*, no anassim à un ball il·luminat amb sa sustancia d'es nòltros amichs, parents y coneguts?

Axò quant no rebentás s'*urna crematòria* ó es *forn d'es mòrts pòbres*, per massa atoná des *fosfé*, espargint ses cènres y es calius, com ja ha succehit à Milán mateix.

¡Com se prestaria à ferna bèfa de ses *cremacions* que pretenen introduhí en el mon civilisat, si no fós que nòltros, veym en la mòrt un cástich imposat per Déu à s'homo prevaricadó, y al mateix temps veym es principi d'una vida etèrna!

Es pòble egipcio qu'arribá à un grau de sebre qu'encarara no hem pogut apreciá del tot, tenia tal respecte à n'es difunts que los embalsamava admira-

blement, y construhí grans ciutats a-posta per conservarlós.

Es pòble cristiá, en es primés sigles quant era perseguit, omplí ses catacumbes amb sos còssos de milenás de Màrtirs, y d'entre les fosques de la mòrt sortí plé de vida per escampá sa llum des vertadé progrés.

Y nòltros, dins es sigle de sa sabiduria en tots es rams, no tenim való per contemplá un cadáver, y escuses de conservarne sa memòria amb tota pulcritut, ¿mos atrevirém à cremarló y à ventá ses cènres?

Qui quasi putredo consumendus sum, clamava Job; qu'he de torná fems, seguint ses lleys de sa naturalesa; *et in carne mea videbo Deum, Salvatorem meum*, y, à pesá d'axò, amb sa méua matexa carn he de veure à Déu, es méu Salvadó, es dia en que s'escamp sa veu: *¡surgite mortui!*

Desenganemmos; s'únich inventó de ses *cremadisses* à la modèrna, es s'òdi d'ets ateos y materialistes à n'es cementèris catòlichs, perqu'es cementèris son es testimònis més enèrgichs que publican per tot y sempre seguit dóctrines oposades à ses séues.

«Fiys des paganisme d'altre temps, sauvatges il·lustrats d'avuy en dia, no veuen en s'hòmo més que sa vil matèria; per ells no existex s'ànima; y sa resurrecció es una quimera. D'aquestes teories resulta que s'hòmo, de rès es responsable, es criminal val lo matex que es virtuós, y sa fòrsa bruta es sa lley universal d'aquesta guarda de llops que s'anomena *gènero humá*. Veym aquí perque no pòden sufrí sa presència d'es cementèris cristians que predican aquests quatre dogmes: Sa noblesa y sa santitat des còs humá; Sa gran lley de sa fraternitat universal y etèrna; S'immortalitat de s'ànima, y sa resurrecció de la carn.» (*)

Lectors catòlichs, à n'à qui dedicam aquestes quatre retxes; dexau que lo que de sa tèrra va sortí, torn à sa tèrra; no duguem s'egoisme fins à n'es punt de negá deù pams de lloch à n'es nòltros antepassats; engrandiú si es necessari es cementèris y feyslos jardins, amb totes ses condicions que sa ciència y sa relligió reclaman. Dexau que s'arquitecto axecl rotondes partdemunt es jassos d'es ciutadans ilustres; dexau que ets escultós hey col-loquin estátues y alegories de ses virtuts que posehiren es nòltros benefactós; dexau qu'es poetes escrigan demunt mármol es bòn recòrts en vés d'es séus amichs; y no priveu ja may à una espòsa que vaja à acouhortá sa séua aïoransa cristiana escampant flòs demunt sa tomba ahont li guardan lloch; ni à n'es fiys de sentiments honrosos, que vajin à plorá devòtament, una vòlta en l'añy, demunt

es vas que guarda ses despuyes per ells més sagrades.

Tot lo contrari serà fé la guerra à sa Naturalesa, y corretgi, en và, sa plana à n'Aquell, que diu: *«tothòm que viu y creu en mí no morirà eternament.»*

MOSSEN LLUCH.

ELS MORTS.

Quant arriban ses primeres fredós que mos fan à sebre sa venguda de s'hivèrn; quant s'oratge arranca d'ets abres ses esgrogahides fuyes y les fa redolá p'en tèrra à remolins; llavò, un dia à l'añy, mos recordam d'es qui ja son à l'altre mon, y seguint sa piadosa usansa cristiana, honram sa séua fèsta.

En bon dia de Tots-Sants dematí, sa fèsta encara es d'alegría: ses confiteries ténen pressa, y d'elles en surten es padrins y padrines amb so rosari qu'han comprat per regalá à n'es fiòls y fioletes: llágrimes de massapá, gloria-patris de peres confitades y creu ó patena de confitures seques. Axò, si es padrins son rumbosos, ó no los vé à unes quantes pessetes per gastá. Ara si vòlen scriñè més barato, axí mateix trobarán remey à ses taules de per devòra Santa Eularia, ahont podran comprá un bon rosari de panets de mòrt, amb sa patena de pasta real tota daurada y plateljada, que dexará s'infant ben content y satisfèt, quant el durá penjat p'es còll, amb sa patena que casi li rossegui fins en tèrra.

Però vé es decapvespre, y tot muda d'aspècte y de coló: llavò comensa sa fèsta d'es mòrts: sa fèsta d'es vius s'es acabada.

Ets escolans llevan de l'altá majó es canalòbres daurats y sa cera blanca, y hey posan es negres amb ciris y braudons de cera gròga; en mitx de l'iglesia hey componen es conventual encubertat de negre sarja y revoltat de banquetes amb atxes ben gruxades; es campanés vèntan campanes tocant matines de mòrt; y l'iglesia s'omplí de gent tota endolada que va à pregá p'es séus antepassats, resant parts de rosari y fent absòltes.

Per ses Quatre Campanes, un carreró seguit de gent s'en va à n'es cementeri: homos amb banquetes, atxes, ciris y fanalets duen à sa tomba des mòrts sa mostra de recordansa que los fan es vius, y entre y entre també veuen qualcú que vol embellí més es bon recòrt, duguent en sa ma, per adorná sa tomba, una corona de pensaments ó semprevives.

No tothom que va à Son Tritlo fa cara mustia y dolorida: bergantells esburbats hey van alegres y duen convèrsa tirada

(*) *Le Cimetière au dix-neuvième siècle*, par Mr. Gaume. Pag. 114.

amb delitoses jovensanes; y quant son devés es pont, no's fan escripol de comprá castañes torrades, rollets y altre concèrt per roegá una bona estona.

Aquell dia es cementèri no pareix sa casa de la Mort. Es carrerons y caminals van plens de gent que se trapitja y sempentelja per passá y trescarho tot: dins sa capella no hi caben, y devant ella, per defora, axí mateix hey ha escampadissa de gent ajonoyada.

Allá hi veuren homonets jays y dónes véyes qui resan ajupits devant un *vinxo* ó una tomba: estòls d'homos y dónes amb infants que van y vénen d'una banda à s'altra; y entremitx qualche collada de gent jove que, olvidant es respècte degut à n'aquell lloch, cònvèrsa fòrt, y riu y va de verbes, llegint es nòms y ses inscripcions qu'hey ha per ses lápides y retjòles.

S'oratge fa tremolá sa flamada d'es fanalets y ciris, y doblega cap en terra sa faró y sa fumassa de ses atxes que regaliman: volateljan al ayre es flochs de ses corones, y per tot se sent aquella oló de cremayó y de refús, mesclada amb s'apagat aroma de ses flòrs des cementèri.

Horabaxa, en comensá à fé fosca, la gent buyda y s'en torna de sa ciutat d'es mòrts à sa ciutat d'es vius: es lluns esmortuits espiretjan y poch à poch s'apagan; y es mòrts tornan romandre amb aquella feresta y tranquila soledat de tomba, qu'es vius no més interrompen un pich dins cada añada. Llavò es cementèri torna essè cementèri, amb tota sa séua quietut, es séu mistèri y es séu silenci.

Ses iglesies encara están plènes de gent: la comunitat canta es sèt-salms amb tò solemne, y mudan de lloch, cada moment, aquells estòls que amb candelela encesa fan absòltes. L'iglesia també se buyda poch à poch: y s'en torna à ca-séua la gent aconhortada, y amb so consòl des sufragis oferits per bon repòs des qui moriren.

Per places y carrés tresca molta gent amb vestit negre; y ses buñolerías arreu, arreu despatxan calderades de pasta frita, embalsamant tot es carré amb una fòrta oló de fregitina.

L'endemá, de bon matí, comensan per totes ses parròquies ses misses y ets oficis de *requiem*; tòcan mitx dia, ets escolans desendolan ets altars; homos y dónes s'en tornan dú à Ciutat ets arrèus mortuòris qu'es dia abans traginaren à Son Tritlo, y los estojan perque l'añy qui vé tornen fé es mateix servici.

Sa festa de vint y quatre hores que fan els Mòrts s'es acabada; y torna comensá de bell nou sa festa d'es vius, que durará trecents sexanta quatre dies.

GORIET.

EPITAFIS.

En Pere Parra aquí jau
Amb sa sògra y sa cuñada.
—Es sa primera vegada
Qu'han estat plegats en pau.

Aquexa es sa tomba trista
Des polítich Don Lloréns:
Va essè nèu, progressista,
Demòcrata, realista,
Moderat, possibilista....
—¡Y era un d'es més consecuentes!!

Repòsa aquí un Retgidó
Que may faltá à cap sessió,
Ni may pretengué una *vara*...
—¡Ja es ben diferent des d'ara!

Magre còm un tròs de sola,
Y xupant una atzeròla,
Morí, y aquí jau Don Xesch.
—¡Mòrt de fam! ja'l comptesch:
Degué essè mèstre d'escòla.

Dòrm aquí es jutge Mesquida...
—Lo matex ja feya en vida.

Viuda, y amb catorze infants
Que dexá, petits y grans,
Doña Ròsa aquí repòsa.
—Xau reposá Doña Ròsa,
Que prou ha mesté descans.

Aquí Don Rupèrt Isèrn
Del judici espera es dia:
Morí de malfeneria....
—¿Qu'era empleat des Govèrn?

Sepultura den Badía,
Periodista mallorquí,
Que rebentat va morí
D'havè de fé, si no sí,
Quatre *suellos* cada dia.

Descansa aquí en Gil Bordoy
Que en beure ví, à can Coscoy,
No li bastava una bota.
—Diuen si morí de gota...
—No, señó: morí de roy.

Dins aquest sepulcre nou
Jau Doña Tomasa Albou
Amb tres gènes y tres fies.
—No es gens estrañy sí, alguns dies,
Hey sénten crits y renòu.

Aquí repòsa en Pascual:
Morí perque no podia
Dormí de nit ni de dia.
—S'hagués fét Municipal.

Aquí dins está enterrat
Don Blay Ungleta y Rovira,
Escrivá trenta añys de tira...
—¡Que Déu l'haja perdonat!

XEREMIADES.

El señó Alcalde majó, que s'en aná à fóra fa un quant temps, amb llocencia *ilimitada*, ja es vengut à Ciutat altra vegada, y s'es tornat encarregá de s'Alcaldía.

L'IGNORANCIA li tenia preparats uns quants encárrechs, per totduñ que tornás; però un diari n'hi fa tants, que si el señó Alcalde los ha de cumplí tots, ja té feyna senhada per més de quince dies.

Per no marejarlo tant, y dexarlo des-cansá de s'arribada, tendrem un poch més de paciència.

*

**

Parex que va à má d'arribá à pòrt es projecte d'establí à dins Ciutat una *Es-còla mercantil*, ahont hey pugan estudiá lo qu'han menesté sebre es joves que se dedican à sa carrera des comèrs.

Bòn pensament es aquest de fundá una escòla axí, que pòt essè molt profitosa: ara lo que impòrta es encaminarla bé y afiná es mòdo milló de darli vida. Mentres esperam ocasió de parlarnè amb més espay, desitjam un bòn acèrt à n'es fundadors d'aquexa Escòla.

*

**

A can Prats des Pas den Quint hey robàren, aquests dies, una màquina de cosí. ¡Envant anam!

Alguns periòdichs se fan creus de que sa policia no haja afinat es lladre.
¿D'axò s'estranyan? ¡y que té que veure!
Lo raro seria que l'haguessen afinat.

*

**

Falta mos feyan, perque no n'hi havia de missès joves.

Han prè es títol de missè à s'Universitat de Valencia, don Nicolau Dameto, don Sebastiá Gazá y don Pere Muntaner.

Tres més en es conte.
Tot los sia enhorabona.

*

**

Noticia gròssa:

S' Ajuntament fa compòndre es trispòl d'es carré de Sant Miquèl.

Axò deù essè per fé un poch d'enveja à n'es vesins de Cort y d'es carré de Odon-Colom.

¿O hey deù havè de passá sovint p'es carré de Sant Miquèl qualche Retgidó que no sab nadá?

Lo cèrt es qu'el compònen. ¡Vaja un xasco!

Axò sí: sa compostura es de reble y terra, y farà bò durá.... fins qu'estará espeñada.

*

**

¿Que diriau quina la va fé, s'altre dia, una criada?

Li donaren una carta per durla à n'es

corrèu, y dèu cèntims per posarli es sello.

Y na Francina, molt sèria y molt satisfeta, tirà sa carta y es dèu cèntims, tot plegat, dins es *buzon*.

Axò es una atlòta etxerovida. Amb el temps, farà carrera.

*
**

A Campos s'ha calat foch una farinera, y tota ha fèt flamada.

Si es campanés passàn gran necessitat d'una fàbrica de farina, s'en porian dú à la vila una de tantes còm n'hi ha pròp de Ciutat; que en está totes llestes, segurament no mos vendrà à una més ó manco.

¡Y venga farina! que mentres vaja axí, no hey ha que tení pò de fam.

*
**

Hem vist ses lletres T y P compòstes de canons de pipa, *daurats d'òr*, que jauen demunt sa copina nòva à s'esce-nari des Teatro Principal.

Es una cifra molt ayrosa que bellament pòt figurà à s'esposició de Fires, l'any qui vé.

La major part d'alumnos qu'han anat à dibuix tres anys de tira à sa *Quèdèmi*, no son *escapassos* de copiarla.

¡Llástima que just devall no diga: *Fulanus fecit!*

*
**

Lo qu'es enguañy, à Palma, tothom anirà abossat amb sa séua capa.

Perque, digaumos: ¿qui es que no té trenta cinch pessetes?

Ydò, per aquest prèu trobaréu capes amb gires y tot. Es papés grochs heu diuen.

Axò si; nòltros suposam qu'aquestes prendes se podrán dú d'estiu y tot.

Però, sia còm sia, ¡trenta cinch pessetes una capa!.... Se pòren robá es doblés.

COVERBOS.

—¡Ah, fiet, (deya un casat qu'havia topat malament,) quant me vatx casá, jò estimava tant sa méua dóna, que la m'hauria menjada à besades.

—¿Y ara?

—Y ara, (respongué tot concirós), ara me sab greu no haverho fèt axí.

*
**

—¿Que tens, Biel, qu'estás tan alegre?

—¡Homo, que s'es mòrta sa sògra!

—¿Y d'axò t'alegras tant?

—Sí: perque ella ha passat à milló vida..... ¡y jo també!

*
**

SECCIÓ D' ANUNCIS.

COMPANHIA

LA SAUPADORA.

SOCIETAT ANÓNIMA

DEDICADA ESPECIALMENT À REPLEGÀ

CAPELLS, SOMBRILLES, PARAYGOS,

Y ALTRES ARREGS.

Oficina central: Dins Sant Nicolau.

Sucursals: A totes ses Iglesias.

Se fa tròns de sa policia y d'es municipals, que no li guipen es sócios.

Nota. No còbra dividendos passius.

Privilegi d'invenció.

MÁQUINA DEN JOFÀ

(QUE FA Y DESFÀ.)

APLICABLE À TOTA CLASSE DE MANIPULACIONS Y ESPECIALMENT

DISPOSTA PER VOTÀ TINENTS D'ALCALDE.

Amb aquesta engiñosa máquina, se pòt fé y desfé una votació coranta vegades per minut.

Assegurada per 250 sessions.

Per manetjarla, basta sa força de 45 ò 16 Retgidós y un Alcalde.

Prospectes y esplicacions, à tots es diaris de Ciutat.

ESCOLA DE MALES LLENGOS.

LLENGOS DE FOCH.

LLENGOS CREMADORES.

LLENGOS QUE NO TÈNEN BARRERA.

S'hi enseña es vocabulari complet de Flestomies, Paraules gruxades, Esclops y Esclops y Mots qu'escorxan ses oreyes.

A tots es carrerons y placetes de Ciutat, baix de sa protecció d'es municipals qui dòrmen, qualsevòl hòra d'es matí y de s'horabaxa.

Entrada Libre.

BONA OCASIÓ.

Un Ignorant jove, de bon sangro, fadrí, amb 2000 € de renda, desitja trobá una atlòta llèsta, de 16 à 20 anys, que no sia ni aturada ni correguda, que no tenga pares, parents ni amigues, que no duga *polvos*, potets ni pintures, que no sàpia fé *crochet*, ni parlá en francés, ni atupá piano, pero sí serzí, fé calsa y apedassá, que no vaja de balls, ni borns, ni teatros, que no sia esplugadora, y que sàpia lo que demana quant resa.

En aquesta Redacció informarán.

ENCANT.

A sa sortida d'es sòl, després d'havè anat à missa es diumenges y fèstes, en es portal de ses Iglesias; se'n farà de tots ets efectes produhits per s'abús d'es *polvos* y d'es *colorete* à ses cares de moltes *jamones* estentisses y no pòques jovenetes que sempre van estucades.

PORRÓS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Barcales de pòrchs s'en dú es capor de Barcelona.*

SEMBLANSES.—1. *En que corren.*
2. *En que tènen anses.*
3. *En que té forats.*
4. *En que té clòts.*

TRIÀNGUL.....—*Pepeta-Pepet-Pepe-Pèp-Pe-P.*

FUGA.—*Cada fara té son corch, y à vegades dos.*

ENDEVINAYA.—*Una Mloua.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Tònt Nerdes, Papuys, K. D. T. y Dos Tranquils.*

Sèt:—*Jordi des Recò, Pèp Blat y Un Sabatè en dèluns.*

Quatre:—*Un Escolà, Un Panxa engegat y Voravia.*

Y una no més:—*Un Morenè.*

GEROGLIFICH.

NSAT D 1 :

TA NL MOND PATI

J. SEGUIRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una mòña à una sinia?
2. ¿Y una Iglesia à una barberia?
3. ¿Y un carril à un òrga?
4. ¿Y una gorra à un quinquè?

JORDI DES RECÒ.

QUADRAT DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides de per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, un mal de que ningú s'en pòt alliberá; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un instrument d'agricultura; y sa 4.ª, lo que senós y pòbres diuen en es vestit.

P. PEXET.

FUGA DE CONSONANTS.

.A..A A.U.A.A .O .U.A.A .O.I..
X.

ENDEVINAYA.

Dues germanes bessones
Fòrtes de morro y de nàs,
Que quant sos marits les tòcan
Están sempre mossegant.

A n'aquestes mossegades
La gent les capgira tant,
Que ja no hey ha cap persona
Que sembli fiya d'Adam.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som dius.)

30 OCTUBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.